

[Aksel Larsen.]

eksport af vore landbrugsprodukter til England til meget lave priser. Ja, i forbindelse med strejningen af handelsaftalen med England, siger handelsministeren, at vi må håbe, at det kan ændres, for det er umuligt at tro på, at England virkelig kan fastholde sit synspunkt, at priserne ikke skal forhøjes. Jeg kan ikke indse, hvorfor det er umuligt at tro det. England har hidtil fastholdt denne aftale, som vi kommunister advarede imod, før den blev sluttet, og det er jo denne aftale, der er den væsentlige grund til Danmarks katastrofale valutasituation. Når andre lande betaler 8 kr. eller mere pr. kg dansk smør og Danmark forbeholder sig at sælge tre fjerdedele af sit eksportsmør til England for 5 kr. 17 øre pr. kg, medens man tillader England at sætte sine priser til Danmark i vejret, så meget det passer England, så skal det hele gå galt.

Der er iøvrigt heller ikke nogen som helst udsigt til, at man får noget ud af de forhandlinger, der har været i gang med England, og som man håber at få i gang igen, når man argumenterer på den måde, man gør. Man argumenterer nemlig på den måde, som proprietær Overgaard gjorde det. Han forsøgte at bevise, at de danske landbrugeres produktionsomkostninger var så høje, at de var nødt til at have noget mere for deres smør. Jeg skal ikke her give mig til at dømme om, hvordan det danske landbrugs økonomiske situation er. Jeg vil dog tro, at med de priser på en række vigtige landbrugsprodukter, som regeringen og rigsdagsflertallet har fastsat, er det ikke så galt fat. Men jeg ved, at det slet ikke er det argument, man skal køre op med, hvis man virkelig vil opnå en ændring i de engelske priser. Nej, så er det den omstændighed, at England skar pundet ned og derved brød forudsætningerne for aftalerne, man skal beskæftige sig med. Og så skal man tilføje, at England har forhøjet priserne på sine eksportvarer til Danmark endda mere, end de samme eksportvarers pris er forhøjet til andre lande, således at disse engelske prisforhøjelser koster Danmark en 300—400 mill. kr. om året.

Den fantastisk lave smørpris, som regeringen har ønsket at få i England, og som regeringen har sørget for at binde sig til med støtte af venstre og konservative og radikale såvel som landbrugets organisationer, suppleret med de skamløse prisforhøjelser, England har gennemført på sine eksportvarer til Danmark, er hovedårsagen til, at vor valutasituation er, som den er. At regeringen ikke har nogen som helst vilje

til at ændre dette forhold kan man se af den omstændighed, at dette vover regeringen ikke at fortælle det danske folk, og det går den højtærede handelsminister på hørefødder hen over i sin lange og omstændelige tale om Danmarks triste økonomiske situation.

Det er regeringens og folketingsflertallets politik, der er skyld i, at den økonomiske situation er, som den er. Og det vil man nu forsøge at bøde på ved at lægge nye byrder på befolkningen. I august kom regeringen og sagde: foruden importreguleringer og andre ting er vi nødt til at skære befolkningens daglige forbrug ned med tilsammen 300 mill. kr. Siden da er der gået to måneder, og nu kommer handelsministeren på regeringens vegne og siger: nu er 300 mill. kr. ikke nok, nu må det mindst være 400 mill. kr. Jeg tvivler ikke om, at når der er gået en måned til, kommer der en repræsentant for regeringen og siger: 500 mill. kr. er det mindste. Og regeringen bliver naturligvis i den henseende overtrumfet af venstre og de konservative, som har planer, regeringen i hvert tilfælde hidtil ikke har bekendt sig til, om, hvordan man igennem ikke blot forfalskning af, men afskaffelse af prisløst ved at sende en regning til det danske folk, og så vil man pålægge det danske folk endnu større byrder gennem en oprustning, på hvilken vi foreløbig kun har fået en forsmag, og man kan bare vente, til den atlantiske enhedskommando er blevet en håndgribelig realitet, så skal man se, hvilke regninger der skal sendes derfra.

Der tales så meget i regeringens agitation om, at regeringen gør så meget godt for befolkningen, og at det, der skal foretages nu i form af oprustning og økonomiske foranstaltninger, endelig ikke på nogen som helst måde må komme til at berøre Danmarks sociale standard. Samtidig roser man sig af, at man har sat skatterne ned. Jeg giver ærlig talt ikke ret meget for det, for kendsgerningen er jo, at i den tid, vi har haft den nuværende regering, er skatterne steget ganske kolossalt. De direkte skatter, det være sig personlige skatter, ejendomsskatter eller selskabsskatter, var i 1946—47 ialt 1830 mill. kr., men de var i 1949—50 steget til 2231 mill. kr. Det er en stigning på 400 mill. kr. De indirekte skatter, forbrugsafgifterne, var i 1946—47 1168 mill. kr., men